

Sygn. VPa 126/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Marczyńska

Sędziowie: SSO Urszula Sipińska-Sęk

SSR del. Beata Grabiszewska

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa B. F.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w R.

o nagrodę jubileuszową i wynagrodzenie

na skutek apelacji powoda B. F. od wyroku Sądu Rejonowego

w Radomsku IV Wydziału Pracy z dnia 13 października 2015r. sygn. IV P 139/13

oddala apelację.

Sygn. akt V Pa 126/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 22 sierpnia 2013 roku, powód B. F., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanej Fabryki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo akcyjnej:

- nagrody jubileuszowej za 40 lat pracy;
- nagrody rocznej za 2012 rok z tzw. karty hutnika;
- składników wynagrodzeń uszczuplonych po wrześniu 2012 roku;
- świadczenia z zakładowego funduszu socjalnego należnego po wykorzystaniu 10 dniowego urlopu wypoczynkowego za 2013 rok.

W odpowiedzi na pozew pozwana Fabryka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo akcyjna wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na mocy uchwały z dnia 24 czerwca 2015 roku numer (...) 2015 nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników Fabryka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo akcyjna w R. została przekształcona w (...) Spółkę akcyjną w R..

Wyrokiem z dnia 13 października 2015 roku wydanym w sprawie sygn. akt IV P 139/13 Sąd Rejonowy w Radomsku oddalił powództwo powoda o nagrodę jubileuszową i wynagrodzenie oraz nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowią następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

Powód B. F. był pracownikiem Fabryki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo akcyjnej w R.. Na podstawie umowy sprzedaży przedsiębiorstwa zawartej między Fabryką (...) Spółki akcyjnej w R. a pozwaną Fabryką (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką komandytowo akcyjną w R. pozwana spółka stała się z dniem 8 września 2011 roku pracodawcą powoda na podstawie art. 23¹ § 4 k.p. Powód pracował na stanowisku tokarza.

W dniu 30 czerwca 2012 roku powód otrzymał wypowiedzenie zmieniające warunki pracy i płacy, w którym jako przyczynę podano upływ rocznego terminu obowiązywania układu zbiorowego pracy ze skutkiem wypowiedzenia na dzień 30 września 2012 roku.

Po tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy wskazał, że powództwo jest nieuzasadnione i podlega oddaleniu. Według Sądu Rejonowego, dla merytorycznej oceny zgłoszonych żądań konieczne jest ustalenie czy dokonane wypowiedzenie warunków umowy o pracę i płacę było uzasadnione oraz czy nie narusza przepisów prawa pracy obowiązujących w tym zakresie.

Sądu Rejonowy nadmienił, że prawomocnym wyrokiem Sąd Rejonowy w Radomsku z dnia 2 lipca 2013 roku w sprawie IV P 218/12 oddalił powództwo powoda B. F. o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia warunków pracy i płacy z dnia 30 czerwca 2012 roku. Tym samym w sytuacji gdy wszystkie roszczenia powoda uzasadniane są zapisami układu zbiorowego pracy, który został skutecznie wypowiedziany, co potwierdził wyżej cytowany wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 2 lipca 2013 roku w sprawie IV P 218/12 brak jest podstaw do uwzględnienia przedmiotowego powództwa.

Apelację od powyższego wyroku w całości wniósł powód B. F., zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 56, 60, 61, 65, 66 i następnych Kodeksu cywilnego oraz art. 471 Kodeksu cywilnego lub ewentualnie art. 387 § 2 Kodeksu cywilnego poprzez ich niezastosowanie, albowiem powodowi w lipcu 2011 roku złożone zostało przez S. D. oświadczenie, wskutek którego powód zrezygnował z odszkodowania w zamian za przejście do pracy do pozwanego;

I. naruszenie przepisów postępowania tj.:

1. art. 233 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego w sposób rażący, co miało wpływ na treść wyroku przez:

a) pozorowanie zbierania materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy;

b) niewyjaśnienie istoty sprawy poprzez pominięcie notatki z lipca 2011 r., w której przejmujący zakład pracy, S. D. zagwarantował zatrudnienie do emerytury na dotychczasowych warunkach pracy i płacy z możliwością przekwalifikowania;

c) pominięcie treści wyroku w sprawie IV P 19/13 z powództwa J. P. w kierunku wyjaśnienia pozornej podstawy wypowiedzenia J. P. umowy o pracę, podobnie, jak i powodowi;

d) pominięcie faktu, że powód zrezygnował z około 50 000 złotych odprawy od zakładu przekazującego;

e) przyjęcie za podstawę wyroku innego wyroku w sprawie IV P 218/12, gdzie skład orzekający był ten sam pomimo złożenia przez powoda wniosku o wyłączenie sędziego;

f) pominięcie wszystkich wniosków dowodowych powoda;

2. art. 328 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez sporządzenie uzasadnienia nieokreślającego dlaczego Sąd Rejonowy pominął wszystkie wnioski dowodowe powoda.

W oparciu o powyższe powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie go do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, względnie jego zmianę oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik pozwanej wniósł o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Na wstępie należy wskazać, że Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, o czym stanowi przepis art. 378 k.p.c. Powyższe oznacza zakaz wykraczania przez sąd drugiej instancji poza te granice oraz nakaz rozważenia wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i wniosków. Sąd II instancji, rozpoznający sprawę na skutek apelacji, nie jest jednak związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego. Sąd ten ma więc pełną swobodę jurysdykcyjną, ograniczoną jedynie granicami zaskarżenia. W konsekwencji może, a jeżeli je dostrzeże, powinien, naprawić wszystkie naruszenia prawa materialnego, niezależnie od tego, czy zostały wytknięte w apelacji, pod warunkiem że mieszczą się w granicach zaskarżenia. Innymi słowy, sąd apelacyjny - bez względu na stanowisko stron oraz zakres zarzutów - powinien zastosować właściwe przepisy prawa materialnego. Nie naprawienie błędów sądu I instancji w tym zakresie byłoby równoznaczne ze świadomym ich powieleniem w postępowaniu rozpoznawczym na wyższym szczeblu instancji, czego nie można zaaprobować (tak uchwała Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, Nr 6, poz. 55).

Skarżący sformułował w apelacji dwa zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego, mianowicie zarzucił naruszenie art. 328 k.p.c. oraz art. 233 k.p.c.

W myśl art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Obrza art. 328 § 2 k.p.c. może być jednak skutecznym zarzutem apelacji tylko wówczas, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera takie braki, które uniemożliwiają kontrolę instancyjną rozstrzygnięcia. Jest tak z tej przyczyny, że uzasadnienie wyroku sporządzane jest już po wydaniu wyroku. Wynik sprawy nie zależy więc tego, w jaki sposób sporządzono pisemne motywy wyroku i czy zawierają one wszystkie wymagane przez przepisy elementy. Jedynie wówczas, gdy uzasadnienie rozstrzygnięcia jest sporządzone na tyle błędnie, że nie można określić sfery motywacyjnej orzeczenia, co z kolei uniemożliwia poddanie jej należytej weryfikacji przez sąd odwoławczy, zarzut naruszenia analizowanego przepisu będzie skutecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2001 roku, sygn. akt V CKN 606/00, Lex nr 53116).

Ma rację skarżący, który napisał apelację samodzielnie, że Sąd Rejonowy nie wskazał w uzasadnieniu, dlaczego oddalił wnioski dowodowe strony powodowej. Nie podał także podstawy prawnej rozstrzygnięcia, a samo uzasadnienie jest lakoniczne. Mimo to treść uzasadnienia pozwala na poddanie orzeczenia kontroli instancyjnej, wywód Sądu Rejonowego jest bowiem na tyle jasny, że nie może być wątpliwości, dlaczego Sąd oddalił powództwo. Mianowicie uznał on, że skoro powód wywodzi wszystkie swoje roszczenia z układu zbiorowego pracy, który został wypowiedziany

przez pracodawcę, a jednocześnie powodowi wypowiedziano skutecznie warunki pracy i płacy, wynikające z postanowień tego układu, to powództwo nie może zostać uwzględnione.

Nie ma także racji strona powodowa, że Sąd Rejonowy naruszył przepis art. 233 k.p.c. Choć powód podnosi w apelacji zarzut naruszenia ww. unormowania, to wskazuje, że Sąd Rejonowy nie ustalił prawidłowo stanu faktycznego w sprawie i w konsekwencji wydał nietrafne rozstrzygnięcie, ponieważ pominął wnioski dowodowe powoda. Tym samym powód powinien zarzucić naruszenie art. 217 § 2 k.p.c.

Oceniając ten zarzut na wstępie wskazać trzeba, że o wyniku sprawy decyduje w istocie prawo materialne, ponieważ ono określa jaka norma prawna ma zastosowanie i jednocześnie jakie znaczenie mają wnioskowane przez strony dowody. Przedmiotem dowodu są bowiem fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, co wynika z art. 227 k.p.c. Jednocześnie przepis art. 217 § 2 k.p.c. nie wymaga przeprowadzenia przez sąd wszystkich zgłoszonych przez stronę dowodów, gdy uznaje, że sprawa została dostatecznie wyjaśniona do rozstrzygnięcia. Innymi słowy - zgodnie z treścią tego przepisu - sąd pomija środki dowodowe, jeżeli okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione.

W związku z powyższym wydanie postanowienia dowodowego powinno poprzedzać zbadanie: "istotności" danego faktu dla rozstrzygnięcia sprawy, potrzeby udowodnienia takiego faktu, dopuszczalności przeprowadzenia danego środka dowodowego, stopnia przyczynienia się określonego środka dowodowego do dostatecznego wyjaśnienia okoliczności, na którą dowód został zgłoszony lub kwestii, czy dowód nie został powołany wyłącznie dla opóźnienia rozpoznania sprawy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2013 roku w sprawie I ACa 1191/12).

Jak wynikało z pozwu powód wszystkie roszczenia wywodził z prawa materialnego w postaci przepisów układu zbiorowego pracy, określających prawa i obowiązki stron stosunku pracy (art. 9 § 1 k.p.). Jednocześnie w pozwie oraz w toku postępowania, po pierwsze, wskazywał, że nie otrzymał pisma o wypowiedzeniu warunków pracy i płacy, a więc warunki płacowe wynikające z postanowień układu zbiorowego pracy są dla stron obowiązujące. Po drugie, podnosił, że po przejściu zakładu pracy nowego pracodawcę miał on mieć zachowane warunki płacowe aż do uzyskania prawa do emerytury. I wszystkie wnioski dowodowe zgłoszone przez powoda miały wykazać podnoszone przez niego twierdzenia. I tak, powód wnosił o przesłuchanie szeregu świadków na okoliczność, że nie otrzymał pisma o wypowiedzeniu. Wnosił także o przeprowadzenie dowodu z bilingów rozmów, z zapisów monitoringu oraz o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego informatyka dla zbadania zawartości serwerów. Również te wnioski dowodowe zgodnie z intencją powoda miały wykazać, iż nie otrzymał pisma o wypowiedzeniu zmieniającym. Nadto powód powoływał się na treść notatki z dnia 5 lipca 2011 roku, z której wywodził gwarancję niezmienności warunków płacowych zatrudnienia. Powód wnosił również o przesłuchanie tych samych świadków na okoliczność przyczyn wypowiedzenia warunków płacowych pracownikom oraz wypowiedzenia układu zbiorowego pracy i wprowadzenia regulaminu wynagradzania oraz wnosił o zażądanie z Urzędu Miasta informacji o uldze podatkowej dla pracodawcy w roku 2013.

Powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zgłaszając ww. wnioski abstrahował więc przede wszystkim od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku wydanego w sprawie IV P 218/13. W sprawie tej powód (oraz inni pracownicy pozwanej) wnieśli odwołania od dokonanych im wypowiedzeń warunków pracy i płacy. Powodowi wypowiedziano warunki w części dotyczącej wszystkich postanowień Zakładowego układu zbiorowego pracy z uwagi na upływ obowiązywania układu przypadający na dzień 8 września 2012 roku. Wyrokiem z dnia 2 lipca 2013 roku wydanym w ww. sprawie IV P 218/12 Sąd Rejonowy w Radomsku oddalił powództwo m.in. powoda. Powód wniósł od tego wyroku apelację, która oddalona została wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 17 stycznia 2014 roku w sprawie V Pa 166/13.

W myśl art. 365 § 1 k.p.c., orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Z prawomocnością orzeczenia sądowego (zarówno w ujęciu materialnym, jak i formalnym) związana jest powaga rzeczy osądzonej. I tak, zgodnie z art. 366 k.p.c. wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co

do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Moc wiążąca prawomocnego orzeczenia sądu charakteryzuje się dwoma aspektami. Pierwszy z nich odnosi się tylko do faktu istnienia prawomocnego orzeczenia, drugi zaś jest określony jako walor prawny rozstrzygnięcia zawartego w treści orzeczenia. Jest on ściśle związany z powagą rzeczy osądzonej (art. 366 § 1 k.p.c.) i występuje w nowej sprawie pomiędzy tymi samymi stronami, choć przedmiot obu spraw jest inny. W nowej sprawie nie może być wówczas zastosowany negatywny (procesowy) skutek powagi rzeczy osądzonej polegający na niedopuszczalności ponownego rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Występuje natomiast skutek pozytywny (materialny) rzeczy osądzonej przejawiający się w tym, że rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika. A zatem sądy rozpoznające między tymi samymi stronami nowy spór muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2009 r., II CSK 12/09, LEX nr 515722). Powaga rzeczy osądzonej rozciąga się przy tym również na motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne dla wyjaśnienia jego zakresu (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 marca 2006 r., II PK 163/05, OSNP 2007 nr 5-6, poz. 71 oraz Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2011 roku, III CSK 161/10, LEX nr 785884). W szczególności, powagą rzeczy osądzonej mogą być objęte ustalenia faktyczne w takim zakresie, w jakim indywidualizują one sentencję jako rozstrzygnięcie o przedmiocie sporu i w jakim określają one istotę danego stosunku prawnego.

Prawomocność orzeczenia zapadłego w sprawie IV P 218/12 Sądu Rejonowego w Radomsku ma więc ten skutek w obecnym postępowaniu, że orzekające w nim sądy są związane oceną, iż powodowi skutecznie wypowiedziano warunki pracy i płacy. A skoro była to czynność skuteczna, to przyjąć należy nie tylko, że powodowi wręczono zostało oświadczenie o wypowiedzeniu, ale także, że wypowiedzenie to było zgodne z przepisami prawa. Powyższe jasno wynika z treści uzasadnień tak Sądu Rejonowego, jaki i Okręgowego w ww. sprawie. Ustalenia Sądu w sprawie IV P 218/12 są mianowicie takie, że pismami z dnia 28 czerwca 2012 roku, pozwana wypowiedziała powodom w tejże sprawie, a więc także B. F., warunki pracy i płacy w części dotyczącej wszystkich postanowień układu zbiorowego pracy z uwagi na upływ okresu obowiązywania układu przypadający na dzień 8 września 2012 roku. Nadto w sprawie tej Sąd stwierdził, że wypowiedzenie warunków umowy o pracę w zakresie zakładowego układu zbiorowego pracy w trakcie roku od daty przejścia na pozwanego części zakładu pracy, ale ze skutkiem wypowiedzenia na dzień 30 września 2012 roku, a więc po upływie roku od dnia przejęcia zakładu pracy, co miało miejsce 8 września 2011 roku, było w świetle przepisów prawa dopuszczalne. Dopuszczalne jest bowiem wypowiedzenie przez pracodawcę warunków umowy o pracę w okresie roku, w którym wobec pracownika przejętego w trybie art. 23¹ k.p. stosuje się postanowienia dotychczasowego układu zbiorowego pracy (art. 241⁸ § 1 k.p.), jeżeli wywołuje ono skutek po upływie tego roku (art. 241⁸ § 2 k.p.). Ponadto Sąd Okręgowy w uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia wskazał, że rozwiązanie układu zbiorowego pracy i niezastąpienie go nowym układem zbiorowym ani regulaminem wynagradzania powoduje brak autonomicznych źródeł prawa pracy, które regulowałyby warunki, jakim powinna odpowiadać treść stosunków pracy pracowników zatrudnionych przez tego pracodawcę. Skutkiem wypowiedzenia pracownikom warunków pracy i płacy wynikających z rozwiązanego układu zbiorowego jest zatem konieczność zaproponowania indywidualnie każdemu pracownikowi nowych warunków według zasad ustalonych przez samego pracodawcę, który nie jest skrepowany w tym zakresie żadnymi przepisami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2008 r., III PZP 1/08, OSNAPIUS 2009/9-10/ 113).

W związku z powyższym powód nie może w niniejszym procesie wykazywać, że nie otrzymał pisma o wypowiedzeniu zmieniającym. Tym samym zasadnie oddalił Sąd Rejonowy wszystkie wnioski dowodowe powoda zmierzające do wykazania tej okoliczności. Zasadnie także oddalił wnioski dowodowe strony powodowej na okoliczność wypowiedzenia układu zbiorowego pracy oraz wprowadzenia regulaminu wynagradzania. Sąd w sprawie IV P 218/12 przesądził, że wypowiedzenie zmieniające wręczone powodowi było skuteczne, a więc powoda przestały obowiązywać postanowienia wypowiedzianego układu zbiorowego pracy. Natomiast wprowadzenie nowego regulaminu wynagradzania jest dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nieistotne, albowiem powód swych roszczeń z tego regulaminu nie wywodzi, wywodzi je z nieobowiązującego układu. W kontekście zgłoszonych przez powoda roszczeń wynikających z wypowiedzianego układu zbiorowego nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy było także

to, czy pracodawca powoda otrzymał ulgę podatkową na rok 2013 oraz nieistotne były okoliczności związane z wypowiedzeniem definitywnym umowy o pracę powodowi. Stąd też oddalone zostały wnioski dowodowe, które miały te okoliczności wyjaśnić.

Kolejne z wniosków dowodowych powoda miały na celu wykazać, że powód miał mieć nie zmienione warunki płacowe po przejściu przez nowego pracodawcę aż do nabycia prawa do emerytury. W tym zakresie powód powoływał się na notatkę z dnia 5 lipca 2011 roku, pochodzącą od S. D.. Powód twierdził, że wynika z niej złożenie powodowi oświadczenia, iż utrzymane zostaną wszelkie warunki zatrudnienia po przejściu zakładu pracy. Sąd Rejonowy rzeczywiście nie ocenił treści tej notatki. Notatka ta to w istocie informacja o przejściu na nowego pracodawcę części zakładu pracy w trybie art. 23¹ k.p. Jest w niej zawarta informacja, że przejście to nie spowoduje negatywnych skutków prawnych, ekonomicznych i socjalnych dla pracowników, a dotychczasowy oraz nowy pracodawca wykonają wobec pracowników ciążące na nich zgodnie z prawem zobowiązania. Przejmujący pracodawca stwierdził także, że nie ma zamiaru podejmowania działań odnośnie warunków zatrudnienia dotyczących przejmowanych pracowników. Informacja ta nie zawiera żadnego oświadczenia pozwanej dotyczącej tego, że powód zachowa niezmienione warunki zatrudnienia, wynikające z układu zbiorowego pracy aż do przejścia na emeryturę lub, że pracodawca nie wypowie powodowi warunków płacy do tego momentu. Nie ma także w aktach sprawy żadnego porozumienia zawartego przez strony niniejszego procesu, to jest powoda i pracodawcę, dotyczącego tej kwestii. Jednocześnie zaś, co wynika z prawomocnego orzeczenia Sądu, powodowi skutecznie wypowiedziano warunki płacowe i Sąd rozpoznający tę sprawę nie może przyjąć, że jest inaczej. Tym samym nie ma racji powód, iż po wypowiedzeniu nadal obowiązywały w stosunku do niego warunki płacowe wynikające z układu. A wszystkie roszczenia określone w pozwie wynikały z postanowień układowych, które jednak po wrześniu 2012 roku już wobec powoda nie obowiązywały. Dodatkowo wskazać trzeba, że Sąd Rejonowy ocenił wyłącznie te roszczenia, co wynika jednoznacznie z treści wydanego w niniejszej sprawie wyroku. Sąd Rejonowy nie orzekał o jakimkolwiek roszczeniu odszkodowawczym. W toku procesu pełnomocnik powoda popierał wszystkie roszczenia zgłoszone w pozwie, w tym w piśmie procesowym z dnia 25 lutego 2015 roku podtrzymał żądania pozwu. Nie było w pozwie wymienionego żądania odszkodowawczego. W dniu 11 marca 2015 roku wpłynęło do Sądu Rejonowego pismo procesowe powoda, w którym podniósł on, że przez stronę pozwaną został wprowadzony w błąd i wobec tego ponosi stratę. Stąd też żąda wyrównania składników wynagrodzenia lub odszkodowania i zadośćuczynienia z wyrządzoną szkodę. Pismo to wraz z odpisem załączone zostało do akt (k. 117, 120) i nie zarządzono, by doręczyć je stronie pozwanej. Nie tylko zatem Sąd Rejonowy nie orzekał o ww. żądaniu odszkodowawczym, ale także nie można przyjąć, że nastąpiła skuteczna zmiana powództwa (art. 193 § 2¹ i § 3 k.p.c.). W związku z tym chybione są zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego w postaci art. 56, 60, 61, 65, 66 k.c. oraz art. 471 k.c. poprzez ich niezastosowanie. Sąd tych przepisów nie stosował, ponieważ nie orzekał o roszczeniu odszkodowawczym, ale o roszczeniach wynikających z postanowień układowych.

Z powyższych względów, na podstawie art. 385 k.p.c., orzeczono jak w sentencji wyroku.